

Fény sugar

Évangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

Nagypéntek előtt.

Máté 16 : 21—26.

Soká kellett várnia az Úr Jézusnak, míg beszélhetett valamiről, ami pedig kezdettől fogva ott állott előtte: a keresztéről. Nem a tanítványok érzelmeit akarta kimélni a halogatással. Hiszen akkor jobb lett volna ezen kezdeni, amikor még a kölcsönös szeretet szálai nem szövődhettek olyan szorosra Mester és tanítvány között. — Bizonyos haladványszerűség figyelhető meg az Úr kijelentő tevékenységeiben. Először igéivel áll elének. Csodálatos gondolataival . . . Azután egyes cselekedeteivel ragad meg s azokból kiáradó erejével . . . Kijelentésének utolsó állomása azonban a kereszt. Vannak, akik soha nem érkeznek el eddig. Pedig az Ő kijelentésének nemcsak egy részlete, nemcsak tetőfoka, de az egész vonalon nélkülözhetetlen védjegye a Kereszt. Ezen fordul meg a többi. — Ki is nyugodhatnék meg, míg az Úr Jézus megismerésében el nem jutott a teljes keresztig? A Sátán nagyon jól tudta, hogy a keresztől kell mindenáron elvonnia Jézust. Kész lett volna külön utasítások nélkül átadni Néki a világot s nem bánta volna, ha a templomtetőről való leugrással fokozza az Úr csodatevő erejének megmutatását. S ezért jutott az Úr Jézusnak azonnal a Sátán az eszébe, amikor Péter vissza akarja tartóztatni Őt a kijelentésnek azon az útján, mely a kereszthez visz.

Nem tartozol-e te is azok közé, akiknek már sok mindenről beszélhetett, de nem beszélhetett még az Úr Jézus az Ő keresztjéről? A keresztet nem érted. A keresztől még idegenkedsz. Mindenesetre jó ezt így Nagypéntek előtt magadnak megállapítanod. Az a természetes a mi megromlott természetünk folytán, melyen még a Péter első meglérése sem segített, hogy a keresztől idegenkedünk. Csak azt ne gondold, hogy ez valami magasabbrendűre mutat nálad! Ellenkezőleg. Az Úr Jézus épen azért várt ekkorra nálad is a keresztittel, mert tudta, hogy még nem értenéd meg s hogy nagy lenne vele szemben az ellenállásod. Eljön azonban annak az ideje, amikor a keresztet meg kell értenünk. Amikor már csak az nem érti, aki nem akarja: aki magát félti s aki e világot szereti. Erre kellett rámutatni az Úrnak akkor is, mikor először kezdett beszélni s erre kell rámutatni nálad is, ha még ellenkezel. — Fogadd azért nagy hálával az óráit, amelyben elkezdhet beszélni Néked is az Ur a keresztől. „Uram csak folytasd, csak beszélj róla, ne kiméelj többé!” Ellenállási vonalakon győzve csodálatos közelébe érsz az Úrnak. Ott leszel előtte s egy dicsőséges Nagypéntek előtt.

G. A.

Ha hiheted azt,
minden lehetséges a hívőnek.

Márk. 9 : 23.

Ha hiheted! Kitől függ ez? Tőled. Azt mondod korlátoznak a körülmények, a világi szokások, az emberek ítélete. Ezt mind csak te mondod és addig mondod, míg az Úr meg nem nyitja a szemedet. Téged nem korlátoz semmi sem, csak önönmagad. Csak azokat a rabláncokat érzed, amiket magad tettél magadra. A világ rádnehezedik ólom súlyával. Szűk abroncsokba szorít, amíg le nem rázod magadról. Amit önként vettél magadra, önként is kell letenned. Az ördög gondoskodik róla, hogy segítségéd ebben ne legyen.

Ha hiheted! Mit? Azt, ami mindennek a feltétele, mindennek a kezdete, az alapja: hogy az Ur Jézus a te Urad, a te Megváltód, a világ Ura.

Ha elhitted ezt, akkor azt is tudod, hogy te az Úr é vagy és Ő a tied. Szabadon rendelkezik veled. Te eszköz vagy az Ő kezében. Nincs többé akadály. Amit Ő akar, az teljesedik. Ha te hiszed, hogy Ő a te szerető Atyád, akkor tudod, hogy amit Ő akar, az minden egyaránt javadra van. Tehát csak azt akarhatod, amit Ő is akar. Ha a te akaratod egyezik az Ur akaratával, ha a te cselekedetedet az Úr irányítja, ha a te gondolatod az Úr gondolata, ha a te vágyad az, hogy az Úr legyen teljesed tebenned, ha a te célod az, hogy az Úr elvégezhesse benned csudálatos tervét, akkor... minden lehetséges a hívőnek!

Ha hiheted azt — neked is!

Dr. F. M. d. t.

Lelki ébredés előkészítése.

Isten gyermekei régóta imádkoznak, hogy Magyarországon nagy lelki ébredés legyen, mely ezreket és ezreket von oda a Krisztus keresztjéhez. De meggondolják-e jól,

hogyha az Ur egy ilyen nagy ébredést adna, az az Ő számtalan óriási feladatát és felelősséget jelentene? Mert ha Isten Lelke ezreket és ezreket felébreszt, akkor minden felé kézen kell állani olyan csapatoknak, akik a felébredteket foglalkoztatják, nekik az utat megmutatják, velük imádkoznak, első lépéseiket támogatják, a nekik szabott helyet az Isten országa területeiben munkájában megmutatják őket arra nevelik, stb. Mi lenne a felébredt lelkekből, ha ilyen munkás csapatok nem vennék őket gondozásuk alá? Isten gyermekeinek teljes tudatában kell lenniök a reájuk váró nagy feladatnak, s felkészülve lenniök. S míg erre föl nem engedik magukat az Ur által készítettnek, ami csak akkor történhetik meg, ha az Urnak nem folyvást az Ő csettlés-botlásaikkal az Ő még teljesen ki nem szolgáltattott „én“-jökkel kell vesződniük addig nem is tudják azt az ébredést olyan igazán sóvárogva várni, s érte olyan hittel és kitartással imádkozni, hogy, az Ur megadhasssa. Tehát első sorban ébredést Isten gyermekei közt! Mélyenjáró, mindent alaposan felszántó ébredést! Hadd készíthesse el az Ur a magának a nagy munkára, győzelemre.

V. Gy.-né

Biztos recept ahhoz, hogy boldogtalanná légy.

Ha mindenáron boldogtalan akarsz lenni, akkor gondold magadra. Állandóan avval kell foglalkoznod, amit szeretnél, de meg nem kaphatsz. Figyelned kell arra, hogy az embereknek miben kellene tekintettel lenniök reád és mit nem tesznek meg még sem. Az elégedetlenség szellemével el kell rontanod mindent, amit kapsz, helyt kell, hogy adj az irigységnek és a féltékenységeknek és senkiben sem szabad bíznod. Ha ezekben valóban igyekszel, akkor olyan boldogtalan leszel, amilyen csak lehetsz.

A lelkem ára.

Semmiiben sem talált örömet a polgármester egyetlen leánykája. Szíve bánattal volt tele. Ekkor találkozott az Úr Jézussal.

Ha villám csapott volna a házukba, akkor sem ijedhettek volna meg jobban a szülei, mint ennek a hírnök a hallatára. „Gyermekem, ne hozz ilyen szégyent a fejünkre“ — mondta az anya. „Gondold csak mi csoda szégyen lesz az, ha az emberek azt mondják, hogy a polgármester egyetlen leánykája az álszentekhez jár“ — kérlelte és fenyegette az apja. És azután egy gyászbeszéd hangzott el mindkettőjük ajkáról, mintha az ő egyetlen leánykájukat a legnagyobb szerencsétlenség érte volna, vagy valami súlyos betegségbe esett volna.

A szülők panasza és fenyegetése késszúrás gyanánt hatolt a kis lány szívébe. De még előtte állt a tegnapi est, besugározva az örökkévalóság fényével. Még érezte az Úr Jézus közelségének a boldogságát, még hallotta a jó Pásztor hangját, amint a fülébe sugta: „Ne félj, én megváltottalak, neveden hivatlak téged, enyém vagy!“

De ekkor újra rákezdték a szülők a panaszkodásra: „Mostanáig oly szép volt a családi életünk, de most vége van! Sírba viszel Márta, ha így folytatod“ — jajveszékelt az anya. „Lemondok a polgármesterségről, ha folytatod ezt a rögeszmét“ — fenyegetett az apa.

És Márta tanácstalanul állt panaszkodó és a lelkéért küzdő szülei közt. Ő fölfelé akart törni, Jézus felé, de a szülei belekapaszkodtak, hogy lerántsák a régi állapotba. És a sátnak, az elvakult szülők szövetségese, egy újabb nyilat lött ki.

„Gyermekem“ — kezdte gyengéden az anya — „ha abba hagyod ezt a vallásos rögeszmét, akkor holnap Bubapestre utazom veled. Megveszem neked a legszebb bálruhát, bált rendezünk és te leszel a bálkirálynő. Egy pár millió most nem számít, fő

az, hogy kiverjük ezt a bogarat a fejedből.

Ez túlságosan sok volt az újonnan megtért, tapasztalatlan kis lánynak. Márta szép bálruhát kapott és bálkirálynő lett.

Milyen szép és vidám volt minden a bálban. Olyan vidám volt, hogy a pokol is velük örvendezett, hogy megint elvakíthatott a pompájával egy lelket és az az Úr Jézusnak hátat fordított.

Éjfélkor kimelegedve és fölizgatva kellett Mártát haza vinni. A táncolás, ivás, a hideg éjszakai levegő és a táncterem porfelhői megbetegítették és súlyos tüdőgyulladást kapott.

Milyen hamar oszlott el a mámor, az öröm. Milyen aggodalmasan ültek a szülők kedvencük ágya szélén, aki irántuk való szeretetből eladta a lelkét. Hogy hallgatták a gyermek nehéz lélegzetvételét, hogy vágott a szívébe a leányka hörgése és nyögése, hogy égette a kedvencük láza a lelküket.

Emelkedett a láz és nőtt a légszomj. A kilencedik napon az orvos aggodalmasan csóválta a fejét és mondta: „Ma van a krízis!“ A krízis elérkezett. A betegség rosszabbra fordult. A halál közeledett.

„Anyám“ — mondta hörögve a beteg — „hozd ide a bálruhámat.“ Az anya odavitte.

„Tedd az ágyamra“ — az anya odatette.

„Ez a lelkem ára!“

Utolsó erőfeszítéssel nyögte ki a leány ezeket a szavakat — és meghalt.

A lelkem ára! Óh milyen rettenetes ilyen cifra rongyért a lelket elveszteni!

Ha Istentől kegyelmet kaptál, akkor élj vele, különben újra elveszíted azt.

Goethe találon mondja: „Miért nyom le Isten hatalmas keze sokakat? — Mert állva találja őket és nem térden.“

Olaszországban azt mondják, hogy: „Ahova a nap nem süt, sokszor kell orvost hívni.“ — Ahova az Úr világossága nem süt, a lélek beteg. Sütkéreztetek ebben a napfényben és erős lesz a ti lelketek.

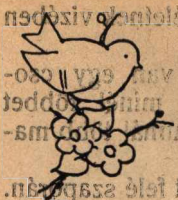
Egy bélpoklos temetése.

Egy missziói értesítőben olvasuk a következő hirt: Tíz évvel ezelőtt koldulni jött Basamantlig a bélpoklos telepre. Mohammedán volt, de tulajdonképen semmilyen vallású sem volt. A koldulást úgy megszokta, hogy akivel szembe találkozott, attól koldult. Kimondhatatlanul piszkos volt. Hogy volt-e valaha rokona, vagy barátja, azt nem tudtuk meg tőle. Egy anya a világra hozta, nevet adott neki és szerette is valószínűleg, de minden egyebet elfelejtett az évek folyamán. Egészen egyedül állt és más életfeladata nem volt, mint másoktól elkérni azt, amire a beteg testének szüksége volt. Hogy hogyan lett bélpoklos, azt nem tudta senki sem megmondani. Amikor hozzánk jött, már régóta szenvedhetett, mert a baja meglehetősen előrehaladott volt. Megtanult marath nyelven, hogy az összejöveteleken résztvehessen és két év után megtért. — Hat év előtt a vezető ápolónő bibliárákat kezdett, Basamantlig megtanult olvasni, hogy maga meríthessen az élet forrásából és aztán olvasta az ő maláji Bibliáját reggel, délben és este. A kórteremben határozott befolyást gyakorolt az élete a többiekre. Amikor a telepre kerültem, akkor egy idő óta már nem jöhetett az összejövetelekre. A kis terembe hozták, ahol azok feküdtek, akiknek a betegsége már nagyon előrehaladt. Láttam rajta, hogy már nem soká fog élni. A beszédét nem értettem meg, de az imámat meghallgatta és utána mondta, hogy: Amen. Az utolsó nap reggelén azt mondta: „Remélem, hogy az Úr ma jön!” — délben, amikor inni akart, fuldokolni kezdett és egy perc alatt hazament az Úrhoz.

Nem az a fontos, hogy én Isten útjait megértsem, hanem hogy azokon járjak.

Egy rajtakapott tolvaj.

Scott misszionárius Kína Schar-tung tartományából egy prédikáció körúton volt és három nap óta egy faluban tartózkodott Amikor eltávozott, néhány keresztyén elkísérte egy darabon, többek közt a legöregebb keresztyén, Tu is. Éppen el akartak válni, amikor egy férfi nagy sietséggel szaladt utánuk. Liu nevű diakonus volt. Arcán a legnagyobb rémtület tükröződött és csak azt tudta dadogni, hogy: „Óh, elvesztetem! Ellopták, ellopták!” Azután a földre rogyott. Amikor egy kissé összeszedte magát, elmondta még mindig reszketve az izgalomtól, hogy hogy lopta el tőle az éjjel egy tolvaj azt a pénzt, amit a prédikátor, a tanító, az evangelista és a bibliásasszony fizetésére összeszedett. A tolvaj a ház agyagfalát áttörte és azon keresztül észrevétlenül eltűnt a zsákmányával. A diakonus első gondolata volt a lopást a község házában jelenteni, de azután meggyőződött róla, hogy ez úgyis hiába való volna. A tolvajt valószínűleg úgy sem fognák meg és a lopott pénzből sem látna sokat, mert még ha a tolvaj meg is kerülne, a pénz nagy része az ügyet intéző hivatalnokok zsebébe jutna. Amikor Liu panaszát elmondta, tanácstalanul állt a csoport is, mert az elveszett pénz nagy összeg volt. Csak a legöregebb, Tu maradt nyugodt. Az ő kis jelentéktelen testében nagy akarat és sziklaszilárd hit lakott. Ezért lett a keresztyén közösség vezetője. Nyugodtan hallgatta meg Liut. Azutánmondotta: „Scott prédikátornak el kell mennie. De útközben imádkozhat.” Majd hazatérve három napig ült Tu a Bibliája mellett és tusakodott az Urral. A negyedik nap reggelén egy kiáltás hallatszott a kapu előtt és mintha egy csomag esett volna az udvarra. Amikor kinézett, egy kis csomag volt az udvaron és rajta egy cédula és azon ez állott: „Nem tudtam megtartani!” A csomagban az elloptott pénzösszeg volt.

Gyermekeinknek!

A galamb.

Pista bácsi sokat mondó rejtélyes arccal lépett be a szobába. Mindenki kíváncsián fordult feléje — ugyan mit fog mondani — szinte szeretnék volna arcáról leolvasni. Végre megszólalt: — „A kis galamb kibújt a tojáshéjből.“ — Galamb — galamb — kis galamb — volt a hangos visszhang, — most már lesz kettő — ujjongott mindenki.

Múltak a napok. Hidegre fordult az idő — a szél metszően fúj, az eső esett. Pista bácsi megfázott és le kellett feküdni. Juliska, Pista bácsi kis huga, mindjárt a galambra gondolt. Vette kosárkáját, a kamrába sietett és vitte is már a jó buzát neki. Mig a galambanyó a földön szemezgetett, egyet gondolt, felmászott a létrán az ől tetejére és benézett a galamb-házba.

Majdnem, hogy sirva fakadt azon, amit látott. A csupasz deszkán a kis házikó egyik sarkában kuporgott dideregve, nedvesen a kis galamb. Szíve megtelt váddal Pista bácsi ellen, hogy még csak egy kis szalmára sem gondolt, amibe ülhetne. Sietve szedett össze egy kis tollat, szalmát, gyorsan fészket formált és belehelyezte a kis galambot. Örült, hogy milyen jó lesz így neki a meleg fészekben.

Legközelebb, mikor újból arra járt, boldog kíváncsisággal nézett be a kis galambhoz. De, óh mi történt — szinte belésápadt az ijedtségbe. A jó meleg fészekben ült a galambanyó, kívül pedig remegve a csupasz deszkán a fiáscskája. — A galamb ugyanis, ha fiához idegen nyúl, megérzi azt rajta és inkább éhen hagyja veszni, de nem törődik vele többet. — Ez történt, most is.

Fájdalommal és keserű váddal a szívében ment vissza Juliska a szobáscskájába: „Vége a galambnak és mindez én miattam.“ — Nem szólt senkinek. Leborult egy székre és kiöntötte szívét az Úr Jézus előtt. — Kérte, hogy bocsássa meg tudatlanságát, hisz tudja, hogy ő nem akart rosszat; kérte, hogy vigye végbe, hogy a galamb visszavegye a fiáscskáját. Megtette ezt aznap még többször és este még egyszer lefekvés előtt.

Alig várta a reggelt. Első útja a galambházhoz volt. Bekukucskált a résen és kis híjja, hogy fel nem kiáltott örömeiben. Ott ült a galamb a fészkeben és a szárnyai alatt melengette a fiáscskáját. Szíve megtelt hálával az Úr Jézus iránt, aki meghallgatta őt. „Istennél semmi sem lehetetlen.“ (Luk. 1:37.)

Ugy-e szomorú, hogy a galambanya milyen kegyetlen az ő fiókájához? De olvashattok a Bibliában egy más példát valakiről, aki nem veti ki sem a madárfiókat, sem a báránycskákat, de még a gyermekeket sem. Meg van írva: „hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá.“ Ki mondta ezt? Az Úr Jézus. a jó pásztor.

Égi kert.

Laci nagyon szerette a kertjüket, mely a szép Somlyóhegy alján terült el. Minden szabad idejét ott töltötte. Hallgatta a madarak énekét, versenyt futott a fürgé kis patakkal, vagy koszorút font a kert virágaiból.

Tavasszal, mint egy fogságból kiszabadult kis madár, úgy repült ki a kedves kertjébe — tapsolt örömeiben, amikor a fái virágdíszben látta.

Laci úgy találta, hogy az ő kert-

jük csodakert, ahol sohasem fogy el a gyümölcs a fáról, a madarak szében énekelnek, a virágok illatosabbak, mint máshol. Sehol oly üdítő forrásvíz nem található, mint a kert közepén csörgedező kis patakban

Multak az évek, a kisiskolából nagyiskolás lett. A szülei felvitték a városba és beiratták a gimnázium első osztályába. Nagy szívfájdalommal vett búcsút kedves kertjétől: minden fától, minden kicsi virágtól, minden madárkától külön elbúcsúzott, de legnehezebben vált meg a kristály pataktól, melynek vize olyan sokszor üdítette fel őt.

Új otthonában kedves, megértő társra talált Ágnesben, a nála pár évvel idősebb unokatestvérében. Ágnes nagy szeretettel vette körül kis rokonát, s mikor megtudta bánatának okát, beszélt néki egy más kertről, amely mindenütt megtalálható, melynek gyümölcse, hús patakjának vize sok beteg lelket gyógyított már meg, sok szemet tett ragyogóvá, sok arcra festette az „öröm pirját és a békeség fehér rózsáját“ lesimitva onnan a bánat redőit.

Laci figyelt s meggyógyult, nem búsult már az elvesztett után, mert sokkal drágább lett számára, amittalált.

Tudjátok-e mi annak a csodálatos kertnek a neve? Istennek országá. Gyümölcsei: Szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szivesség, jóság, hűség, szelidség, mértékletesség. (Galaták 5, 22.) Patakja az életnek vize. Kertésze az égi Mester.

Szeretnél te is bejutni ebbe a csodálatos kertbe kedves kis olvasóm? Elmondom, hogy juthatsz el oda.

Isten országába hivatalos mindenk (Máté 11, 18.), így hát te is. Az út oda a szoros kapun visz át. (Máté 7, 13—14) Zörgess a kapun kitartással, míg megnyitják számodra, mert azt ígérte a kert Ura, hogy a zörgetőnek megnyitják. (Máté 7, 7.) Ha bejutsz a kertbe, az égi Mester kézenfogva vezet, tiéd a kertnek minden drága gyümölcse, a madarak néked énekelnek, a virágok

néked illatoznak. Az életnek vizében megújul a lelked.

A gyümölcsöknek van egy csodálatos tulajdonsága: minél többet adsz belőle másnak, annál több marad neked.

Indulj útnak a kert felé szaporán. Vár rád az égi Mester, hogy kezébe vegye s úgy vezessen téged.

Közeltő tavasz

*Enyhébb már a napsugár,
Hó s a jég elolvadt,
Rügyező fán kis madár
Boldogan dalolgat.*

*Minden rügy az új tavasz
Egy virágát rejti,
Nemsoká kipattan az,
S pompáját kifejti.*

*Isten napja egyre süt
Rád is, ifjú lélek,
Bár fakadna mindenütt
A nyomában élet!*

*Bár virágban állna már
Életednek fája,
S zengnél mint a kis madár:
„Hála néked, hála!“*

A levelező-néni póstája.

Kedves Gyermekek!

Örömmel üdvözlöm új kis ismerőseimet — az urajuffalúiakat és a rákoskeresztúriakat. Remélem, ezután gyakran felkerestek majd leveleitekkel!

Néktek, kedves Ö. Margitka és Ilonka, megírom, hogy a levelező-néni ott lakik, ahol kis lapotok készül: Piliscsaba-Klotildfalván.

A találos kérdésekből a legtöbben közületek csak az 1., 3. és a 4.-et fejtették meg. A 2.-ra azonban csak egy kis leány tudott megfelelni, aki bizonyosan sokszor olvassa a Bibliáját.

Keressétek fel csak ti is I. Mózes 32. rész 27. és 28. versét, ott megtaláljátok, amit nem tudatok Izraelről, Máté 16. rész 17. és 18. versében Péterről és Máté 9. rész 9. v. és Lukács 5. rész 27.-ben Mátéról.

Vajjon csakugyan el fogjátok-e olvasni ezeket a részeket?

Szeretettel üdvözlök mindenkit.

Tudakozátok az Írásokat!

Márc. 16. I. Kor. 10: 14—33. A hűséges keresztyén nem azt kérdezzeti, hogy valjon ezt vagy amazt szabad-e még tenem, ha jó keresztyén akarok lenni, mert hiszen aki a Krisztusé, az szabad, nem pedig rabszolga, aki kénytelenségből mond le erről, vagy amarról. Nem azt keresi, hogy mit szabad, hanem azt, hogy mi használ, mi válik lelki előmenetelére neki és másoknak. S amiről azt találja, hogy az nem viszi őt közelebb az Úrhoz, azt elhagyja, ha talán szorosan véve nincs is megiltva. De épen ilyen dolgokban nem is igyekszik mások lelkiismeretére bilincseket rakni, hanem szeretettel igyekszik keresztyén testvérét is elvezetni arra a lelki szabadságra, amelyre ő már eljutott. Egy keresztyén azt mondta egyszer a másiknak: „Oh, én szabadabb vagyok, mint te, mert nekem van lelki szabadságom arra, hogy szivarozzam.” A másik így felelt: „Nekem pedig van lelki szabadságom arra, hogy ne szivarozzam.” Melyiknek volt igaz a?

I. Móz. 17: 1—9.

Márc. 17. I. Kor. 11: 17—34. Isten gyermekeinek a legmélységesebb és legszentebb ünneplése, mikor összegyülekeznek az Úr asztala körül, hogy az Ő testének és vérének jegyeiben részesülve megpecsételjék a vele való, s az egymással való szövetséget. S milyen felületlen bűnnek sokszor evvel a szent sakramentommal! Nem veszik tekintelbe azt a komoly intést, amely a 27—30. versekben van kifejezve. Ne vegyük méltatlanul a szent jegeket! Ez nem azt jelenti, hogy tökéleteknek és büntelének kell lennünk, hanem azt, hogy bizonyosak legyünk benne, hogy igaz bűnbánatunk folytán az Úr Jézus vére eltörölte bűneinket s az Ő kegyelme által egyesülhetünk vele, s ezt az egységet fejezi ki és fűzi szorosabbra a szent vacsorában való részesedésünk. Az úrvacsorának a méltatlanok közt való kiszűzése gyengíti az egész gyülekezetet s megakadályozza a hitellenek lelki felébredését.

I. Móz. 17: 15—22.

Márc. 18. I. Kor. 12: 1—11. Milyen csodálatos bölcsességgel van összeállítva az Úrnak teste, a hívőknek a serege. Nem ugyanazt a lelki ajándékot kapta mindegyik, hanem különböző lelki ajándékokat, de ezek egymást kiegészítik, s annyiban hasonlítanak egymáshoz, hogy mindegyik a Szent-Lélek ajándéka. Nincs reá tehát semmi ok, hogy valaki akár a maga, akár a más lelki ajándékát túlbecsülje, vagy lekicsinyelje. Legyen mindenki hű a maga szolgálatában, meggondolva egyttal, hogy ajándékát nem a maga hasznára, hanem az egész testnek hasznára s Istennek dicsőségére kapta.

I. Móz. 18: 1—10, 13—16.

Márc. 19. I. Kor. 12: 12—31. Az emberi testtel való összehasonlítás még világosabbá teszi a Krisztus teste különböző tagjainak egymáshoz való viszonyát. Menyire szükséges mindegyik! Milyen hiány

van mindjárt a testben, ha egy-egy tagot levágnak, még ha az csak egy kis ujjacskája is, vagy ha valamelyik tag beteg. S nem okozna-e fennakadást az egész test működésében, ha a láb nem akarna járni, a szem nem akarna nézni, vagy ellenkezőleg, ha a láb azt gondolná, hogy csak járásra van szükség, kézzel való munkára nincs, s a szem azt állítaná, hogy csak látni kell, de hallani nem. Mennyi mindenre taníthat bennünket ez a hasonlat?

I. Móz. 18: 17—33.

Márc. 20. I. Kor. 13. Igazi hit nem létezhetik szeretet nélkül. Az a hit, amelyről itt az apostol beszél, lehet egész hit a maga nemében, de mégis csak a fejnek, az értelemnek a hite, nem pedig a szívé. Aldozatokat is hozhat, de azok mögött még valami önzés rejlik, s így nem az igazi hit? Élő összeköttetés Istenel, Isten pedig szeretet. Ha Isten igazán megragadjuk hitünkkel, akkor Ő elsősorban az Ő szerelmét tölti ki szívünkbe Szent-Lelke által. (Róm. 5.5.) Ennek a szeretetnek ismertető jeleit olvashatjuk ebben a részben. Vizsgáljuk szeretetünket ennél a zsinórmértéknél.

IV. Móz. 21: 4—9.

Márc. 21. Ján. 8: 46—59. Jézus maga tesz magáról olyan bizonyosságot, hogy ha azt elfogadjuk, akkor feltétlenül Isten Fiának kell Őt tartanunk. Ha pedig nem fogadjuk el, akkor még csak józan és becsületes embernek sem tarthatjuk, mert ugyan melyik józan és becsületes ember állíthatna magáról olyan dolgokat, mint itt Jézus? (51. 58. v.) Ezt nem gondolják meg azok, akik állítólag tisztelik Jézust, mint az erkölcsi tökély mintaképét, de akik az Ő istenségét még sem akarják elfogadni. Vagy hiszünk a bibliában, mint isteni kijelentésben, vagy nem, s ha hiszünk, akkor számunkra Jézus Isten Fia, és a mi Megváltónk. Zsidók 9: 11—15; János 13: 31—35; I. Pét. 1: 17—25.

Márc. 22. Zsolt. 24. Istenhez nem közeledhetünk, ha bűneinktől nem akarunk megválni. A hozzá vezető út a Golgothán visz át, ahol letehetjük bűneink terhet Annak a vállaira, Aki fölvitte őket a keresztfára. Az a szív, amely Jézust, mint Megváltóját befogadta, megismeri Őt mint dicső Királyt is, aki bevonul a megnyitott kapun, hogy uralkodjék. Megtaláltad-e már az élő Megváltót? Királyod-e már Ő neked?

I. Móz. 19: 1—3, 12—29.

Márc. 23. I. Kor. 15: 1—11. Pál apostol nem emberi bölcsességnek hitető beszédét nyújtotta a korinthusiaknak, hanem az evangéliumot, Istennek örömezenetét. Erre van az embereknek ma is szükségük, nem díszes, művészi beszédekre. Az ige hirdetésnek az a célja, hogy az embereket elvezesse az üdvösség útjára, ezt a célt pedig úgy éri el, ha a Szent-Lélek erejében tudja elébük tárni a mi bűneinkért meghalt s a mi megigazulásunkért feltámadott Krisztust. Pál a maga üdvösségét is erre alapítja, nem a maga bölcsességében, eskö-

ben, erejében, érdemében bizik, hanem Istennek kegyelmében, s tudja, hogy mások számára is ez az egyetlen biztos menedék, a szabadítás. Üdvözítő hitet csak a tiszta evangélium hirdetése ébreszthet.

I. Móz. 21: 1—3; 8—21.

Márc. 24. I. Kor. 15: 12—28. Ha nem hiszünk Krisztus feltámadásában, akkor hiábavaló a mi hitünk. Mert ha Krisztus föl nem támadt, akkor mi sem támadunk fel, s mit ér az olyan hit, amely csak ennek a rövid és nyomorúságos földi életnek a tartamára vonatkozik. (19. v.) Csak a feltámadásban van az örök üdvösségben vetett hit teszi érthetővé a földi életnek sok, más-különbön megmagyarázhatatlan és megfejt-hetetlen rejtélyét. S kik azok, akik nem tudnak hinni Krisztus feltámadásában? Azok, akik az Ő halálában sem hisznek úgy, mint megváltó halálban, mert nem érzik magokat eléggé bűnösöknek.

I. Móz. 22: 1—8.

Márc. 25. I. Kor. 15: 29—49. A természetben mily sok szemléltető példát adott nekünk a mennyei Atya arra nézve, hogy a feltámadás titkát megérthessük. A tavaszszal újraébredő természet, az elvetett magból kikelt gabona, nem világosan példázák-e a feltámadást? Az új levél a fán, az új búzakalász a mezőn a régiből fakadt és mégis más. Így támadunk fel mi is a régi testből, mint magból, de új testtel, megdicsőült testtel. Mindez oly csudálatos, és mégis oly egyszerű. Egy végtelenül bölcs és jóságos mennyei Atyának a gondolata, a terve, a munkája. Miért kételkednénk?

I. Móz. 22: 9—19.

Márc. 26. I. Kor. 15: 50—58. Azokszámára is lesz feltámadás, akiket az Úr Jézus, mikor újra eljön a földre, életben talál, akik az Ővéi, s akiket úgy elkészíthetett, hogy halál nélkül juthatnak el a feltámadás állapotába, úgy hogy egy szempillantásban való elváltozás által nyerik meg a megdicsőült testet. Erről a felséges titokról Pál más helyen is szól (I. Thess. 4: 13—18) serkentés ezzel a thessalonikabelieket, hogy meg ne lankadjanak a hitben, ha késlekedik is az Úr az Ő eljövételével. S ez a serkentés minden időkre keresztényeinek szól. Engedjük, hogy az Úr úgy elvégezhesse rajtunk az Ő munkáját, hogy ha életben talál bennünket eljövetelekor, azok közé tartozhassunk, akik elragadtatnak, ha pedig testünk már akkor a sírban lesz, a hármas jeladásra feltámadhasson.

I. Móz. 23.

Márc. 27. I. Kor. 16. Az adakozásra nézve nagyon megszívlelendő tanácsot ad itt Pál az 1. és 2. versben. A 9. versben azt a ma is megtapasztalható igazságot látjuk, hogy ahol az Úr nagy kaput nyit a munkálkodásra, ott az ellenség is igyekszik a maga erejét kifejteni. Ne rettentés ez meg bennünket. (13. v.) De a bátorság és rettenthetlenség mellett sohase feledkezzünk meg

a szeretetről, ellenségeinkkel szemben sem. Jakab 9: 8—12.

Március 28. Máté evang. 21. r. 1—9.

Az Úrnak ma is szüksége van sok mindenre, a mi a miénk, de amit tulajdonképpen csak Ő tőle kapunk, hogy sáfárkodjunk vele. Szüksége van pénzünkre, időnkre, s mindenekelőtt saját magunkra. Odaadunk-e mindent legott, mihelyt meg tudjuk, hogy szüksége van rá. Ugy ünnepeljük-e most is a virágvasárnapot, hogy elébe megyünk a Királynak, aki be akar vonulni szívünkbe, házunkba, családukbá, nemzetünkbe? Oh, bár minél többen tudnának már a magyar nép fiai és leányai közül így kiáltani: „Áldott, aki jó az Úrnak nevében!” Iljunk rendelkezésre az Úrnak, hogy ezt az ébredést előkészíthesse.

Fil. 2: 5—11. Ján. 12: 1—8. Zsid. 12: 1—6.

Márc. 29. Zsolt. 25. A bűnbánó és Istenben bizó embernek könyörgése ez a zsoltár. Elismeri, hogy bűne sok, de tudja, hogy az Úr irgalmas és kegyelmes azokhoz, akik az Ő utait keresik, és Őt várják. S tudja azt is, hogy az ilyenek nem csak keresik, hanem meg is találják Isten útjait, s erőt is nyernek, hogy azokon járhassanak.

I. Móz. 24: 1—16.

Márc. 30. Jud. 1—5, 20—25. A sátnak legkedvesebb céltáblái az Isten gyermekei. A hitetlenek felől nyugodt lehet, azok úgyszólamint ő birtokában vannak, hanem azok ellen, akik már kiszabadultak karmai közül, éktelen dühre van gerjedve. A hívőknek tehát szent tusakodással kell megharcolniuk a hitnek harcát, hogy mindvégig megállhassanak és épülhessenek, növekedhessenek. Ez nem emberi erőlködés, amelyet a magunk erejében kell elvégeznünk, ez a hitnek harca, amelyben folyvást arra tekintünk, akinek hatalma van bennünket a bűntől megőrizni, s feddhetlenségben állítani bennünket a maga dicsőséges orcája elé. Aki maga híven küzd a hitnek harcát, az másokat is megmenthet, némelyeket szelid könyörületességgel, másokat rettentéssel.

I. Móz. 24: 17—33.

Márc. 31. II. Kor. 1: 1—14. Pál apostolt nem keserít el a szenvedések, mert azokban is Isten kegyelmét és szeretét látja megnyilatkozni. Tapasztalja, hogy az, aki szenvedést bocsát reánk, meg is tud vigasztalni s ez a tapasztalat mélyebbre viszi őt Isten szeretetének megismerésében. S egyttal neveli őt arra, hogy másokat is vigasztalni tudjon. Hiszen maga az Úr Jézus Krisztus is szenvedések által lett tökéletes Megváltóvá, aki most már minden szenvedésben úgy tud bennünket vigasztalni, mint aki a maga tapasztalatából ismeri ezeket a szenvedéseket. S nem érdemes-e nekünk is ilyen tapasztalatokat tennünk, hogy Isten szeretetét jobban megismerhessük, s hogy mi is arra nevelthessünk, hogy másokat vigasztalni tudjunk?

I. Móz. 24: 34—49.

Vargha Gyuláné.